

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 4. Sausio (January) 19, 1924 Metai IV

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Subscription Rates:

Amerikoje:

U. S. A.:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Pusei metų	75c	Six Months	75c
Vienas num.	5c	Single Copy	5c

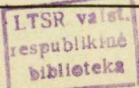
Užsieniuose:

Elsewhere:

Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00

“DRAUGAS” PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

E V A N G E L I J A

Trečiajam Sekmadieniui po Trijų Karalių.
Mato 2, 1-13.

Anuo metu kada Jėzus nužengė nuo kalno, jį sekė daug minių. Ir štai, raupuotas priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, jei nori, gali padaryti mane nesuteptą. Jėzus, ištiesęs ranką, palietė jį ir tarė: Noriu, buk nesuteptas! Ir tuojaus jis pagijo iš savo raupų. Jėzus jam tarė: Veizėk, kad niekam nesakytumei; bet eik, pasirodyk kunigui ir atnašauk dovaną, kurią yra įsakęs Možė, jiems paliudyti. Kuomet jis įėjo į Kaparnaumą, prie jo prisiartino šimtininkas ir meldė jį sakydamas: Viešpatie, mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kankinasi. Jėzus jam tarė: Aš ateisiu ir jį pagydysiu. Bet šimtininkas atsakydamas, kallėjo: Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitum po mano stogu, bet tark žodi, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu žmogus, po valdžia pastatytas ir turiu po savim kareivių, aš sakau šitam: Eik, ir jis eina, kitam ateik, ir ateina; ir savo tarnui: Tai daryk, ir jis daro. Girdėdamas tai Jėzus stebėjosi ir ėjusiems paskui save tarė: Ištikrujų, sakau jums, aš neradau taip didžio tikėjimo Izraeliuje. Taigi, aš sakau jums daugelis iš rytų ir iš vakarų ateis ir sėsis prie stalo dangaus karalystėje, draug su Abraomu, Izaoku ir Jokubu; karalystės gi vaikai bus išmesti laukan, į tamsybes; ten bus verksmas ir dantų griežimas. Šimtininkui gi tarė: Eik ir tebuna tau, kaip tikėjai. Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.

EVANGELIJOS PAAIŠKINIMAS.

Šios dienos Evangelija gyvai ir vaizdžiai piešia du Jėzaus stebuklu, kurie vis daugiau ir ryškiau rodo mums ne tik dievišką Išganytojo galybę, bet ir nepaprastą Jo gerumą, Jo nuolankumą ir viso Jo būdo kilnumą.

Raupuoto išgydymas.

Šiltuose kraštuose raupai yra viena iš baisiausių ir biauariausių ligų. Raupais susirgęs iš karto jaučiasi nejauku ir keistas šaltis pradeda jį krėsti. Umai ant kuno pasirodo baltai rausvos dėmės. Skaudus nežimas kankina ligonį ir iš akių eina kažin koks šlapumas. Ligai išsigalėjus ant kuno kyla votys — skauduliai, kurie auga ir galų gale truksta. Iš jų tuomet teka dvakiantieji puliai. Kojų ir rankų pirštai pradeda puti ir palengvėliai nupuvę atkrinta.

Ir iš raupų ligos paprastai jau nėra vilties išsigydyti. Raupuotas dažniausiai vargingai baigia savo gyvenimo dienas, supudamas.

Be šitų kuno skaudėjimų raupuotas kenčia dar dvasinių kančių. Kadangi liga skaitoma užkrėčiama, įstatymai išskiria jį iš žmonių draugijos. Jis priverstas gyventi kur nuošaliai nuo žmonių. Jo sielą apima tuomet baisus nusiminimas ir liudėjimas. Jis jaučiasi visų apleistas ir niekinamas.

Kaip baisi yra sergančio raupais padėtis!

2. Ir štai dieviškasis mūsų Gydytojas, Jėzus Kristus gydo iš tos baisios ligos nelaimingąjį raupuotą. Gydo, kad buvo nužemintai su gyvu tikėjimu prašomas.

3. Ir mūsų laikais žmonės serga raupais, dar baisesniais, kaip kuno raupai, nes serga dvasios raupais. Ir tie dvasios raupai yra nuodėmė. Nuodėmė atskiria mūsų dušią nuo Dievo draugystės, padaro ją Dievo akyse biaurią, panašią į lavoną, puvantį ir dvokiantį. Sunkiai nusidėjęs žmogus praranda pašvenčiamąją Dievo malonę, kuri yra mūsų sielos atgamtinė gyvybė. Ir baisus yra likimas su-

biaurintos nuodėmė sielos. Jos laukia supuvimas, amžina mirtis, pragaras, jei jos Jėzus nepasigailėtų.

Bet Jėzus, gailestingasis mūsų sielų Gydytojas, nenori nusidėjėlio mirties, bet kad pasitaisytų ir gyventų. Jisai gydo kiekvieną nusidėjėlį iš dvasios raupų, kuris tik tikrai nori būti išgydytas. Jisai reikalauja tik vieno dalyko, kad nusidėjėlis stotų prieš Bažnyčios atstovą — kunigą ir gailinga širdimi parodytų jam savo dvasios ligą, nuodėmę, su tvirtu pasiryžimu saugotis viso to, kas galėtų vėl jį užkrėsti liga — kitaip sakant, kad atliktų gerą išpažintį.

Jėzus tuomet kiekvienam, net didžiausiam nusidėjėliui, sako: “Noriu, buk apkuoptas.”

Šimtininko tarno išgydymas.

Ir šis stebuklas teikia mums daug pamokinių ir paraginimų prie gera.

1. Romėnų kariuomenės šimtininkas, oficerius, stbarmeldys, kurio tarnas sunkiai susirgo nerasdamas pagalbos pas žmonių gydytojus, ieško jos pas dieviškąjį Gydytoją, Jėzų. Šimtininkas buvo, be abejo, girdėjęs apie Kristų, gailestingąjį ir gailingąjį Pranašą, kuris kiekvienam vargstančiam ištiesia savo gelbėjančią ranką.

Ir pilnas tikėjimo ir vilties, neatsižvelgdamas nė į savo aukštą vietą, kaipo romėnų valdininko, nė į nepalankius santykius, kurie buvo tarp romėnų ir izraelitų, nusilenkia prieš Jėzų ir nužemintai maldauja pagalbos savo tarnui.

2. Kaip didžiai sugėdina šimtininko pasielgimas mūsų laikų darbdavius ir šeiminkus, kurie dažnai maža terodo rupesnio apie savo tarnus! Štai čia stbarmeldys nesigailė-

damas iškaščių slaugina savo tarną ir matydamas, kad žmonių vaistai negelbsti, nesidrovi nusižėminti prieš Jėzų ir pats ieškoti pas Jį pagalbos tarnui.

Ir koks gyvas tikėjimas, koks gilus nusižėminimas skamba iš jo lūpų: *“Viešpatie, aš nėsu vertas, kad Tu įeitum po mano stogu, bet tark žodį, ir mano tarnas pasveiks.* Ir neįstabu, kad Jėzus šio maldavimo išklauso ir stebuklingu būdu išgydo šimtininko tarną.

Šimtininko žodžius Bažnyčia deda šiandien į Kiekvieno krikščionies burną, kuris artinasi prie šv. Komunijos.

Bažnyčia tuomi nori mums pasakyti, kad gyvas tikėjimas ir gilus nusižėminimas yra geriausias prisirengimas prie tos didelės malonės — imti į savo širdį Jėzų paslaptą Švenč. Sakramente.

O kad mes šiuos žodžius visuomet tartumėm ne tik lūpomis, bet ir širdimi! Tuomet Šv. Komunija būtų mums tikras vaistas mūsų sielos ligoms gydyti

X

“LAIVO” KONTESTAS.

Įkontestą naskelbta “Laivo” N 3 š. m. karštai jau atsiliepė mūsų skaitytojai.

Kai kurie taip uoliai ėmėsi darbo, kad “Laivo” prenumeratorių skaičius žymiai padidėjo. “Laivo” N 3 net pritruko.

Viena uoli darbininkė stojusi į kontestą trumpu laiku surinko daugiau kaip 30 naujų skaitytojų!

Kitam “Laivo” numerv bus paskelbtos stojusių į kontestą pavardės pažymint, kiek kiekvienas kontestantas gavo jau balsų.

VARGDIENŲ SESELIŲ VIENUOLIJA MARIAMPOLĖJE. (žiur. "Laivo" N 2 ir N 3).

3. Vienuolijos darbuotė.

Kiekvieno naujo darbo pradžia yra sunki. Ir naujai susitvėrusiai Vargdienių Seselių Vienuolijai teko patirti pat pradžioje daug sunkenybių.

Naujoji Vienuolija užsimezgė esant sunkiems laikams Lietuvoje.

Didysis karas, vokiečių okupacija, bolševikų puolimas, lenkų kląstingi žygiai, bermotininkų sląstai, varginga Lietuvos ekonominė padėtis, sąmaiščiai pačioje Tėvynėje— visa tai buvo nepatogios aplinkybės, kuriose prisiejo naujai Vienuolijai organizuotis ir darbuotis.

Bet Dievo Apveizda, kuri viską valdo ir rėdo meilintai, laimino naujam darbui ir vienuolija, nežiurint į visas sunkias sąlygas gražiai vystėsi ir pasekmingai vykdė savo šventus sumanymus.

D v a s i n i s g y v e n i m a s .

Kristus pasakė: "Ieškokite visų pirma Dievo Karalystės ir Jo teisybės." (Mat. 6, 33). To siekė visų pirma ir naujoji vienuolija. Jai rūpėjo gerai išlavinti dvasiniai savo nariai, ypač jų pirmos eilės.

Šituo atžvilgiu naujoji vienuolija turėjo labai patogių sąlygų. Čia pat Mariampolėje veikė Marijonų Kongregacija, kuri apsiėmė aprūpinti seselių dvasios reikalus. Kunigai Marijonai laikė seselių koplyčioje šv. Mišias ir kitas pamaldas, klausė seselių išpažinčių, sakė joms konferencijų, teikė dvasiškojo gyvenimo ir krikščionių mokslo pamokų.

Tuo budu dvasiškas seselių lavinimas ir jų dvasios reikalai buvo pilnai aprūpinami. Jos galėjo iš tikro augti Kristaus dvasia, kaip tasai medis, kuris auga ant upės kranto (Ps. 1), nuolat gaivinamas gausia malonių rasa.

V a r g i n g a m a t e r i a l e p a d e t i s.

Visai kitaip buvo pradžioje su materialėmis gyvenimo sąlygomis. Vienuolija neturėjo nei savo pastogės (namų), nei lėšų novicijatui laikyti. Seselės turėjo prisiglausti svetimuose sandomuose namuose, kurie nevisai tiko vienuoliniam gyvenimui. Bet šiaip taip susitvarkius galima buvo įsteigti koplyčia ir naujokija ir įvesti šokia tokia vienuolinė drausmė.

Dar sunkiau buvo su lėšomis novicijatui laikyti.

Iš žmonių karo ir vokiečių okupacijos suvargintų negalima buvo tikėtis didelės pašalpos.

Vienintelis lėšų šaltinis buvo nedideli kandidačių kraiteliai. Bet to nebuvo užtekinai netoli 20 kandidačių išlaikyti. Reikėjo ieškoti lėšų kitur. Ir tas, kitas šaltinis buvo tik seselių pačių darbas. Ir to darbo meilinga Dievo Apvaizda parupino seselėms apščiai.

K n y g y n a s.

Dar vokiečiams viešpataujant Lietuvoje vienos katalikų Draugijos rūpesniu buvo įsteigtas Mariampolėje lietuvių knygynas.

Bet draugija turėdama daug kitų reikalų ir budama reikalinga lėšų, sumanė knygyną parduoti. Kad išlaikius knygyną katalikų rankose draugija pasiūlė pirkti jį tik ką susitvėrusiai vienuolijai, kurios įstatų kaip tik pramatoma ir šitokia švietimo darbo rūšis, gerų raštų platinimas.

1918 metų pabaigoje Vargdienių Seselių Vienuolija gavo nusipirkti labai lengvomis sąlygomis minėtąjį knygyną.

Nuo to laiko knygynas seselių vedamas pradėjo augti ir plėstis ir teikti geros materialės paramos vienuolijai.

Šiandien Seselių knygynas pavadintas "Šešupė" yra vienas iš didžiausių Mariampolės knygynų, turįs didelio palankumo pas žmones, ypač kai knygynas 1922 metais persikėlė į kitą vietą ir užėmė butą, kur jau nuo senų senovės buvo Mariampolės gyventojų gerai žinoma ir garsi karčma-restoranas.

Žmonės su nuostaba žiūrėjo į namų langus, kur vietoje degtinės bonkų buvo išstatytos knygos ir šiaip gražūs paveikslai.

Rašančiam šias eilutes teko pačiam girdėti iš šviesesnių žmonių pasigėrėjimo žodžiai: "Garbė jums, sesutes, kad iš girtuokliavimo lindynės padarėte švietimo ir kultūros istaigą."

O kaimo moterėlės, stojusios ties knygyno langais, linguodamos galvą, sakydavo: "Dievulėli tu mano! Ot, dyvai! Nesenai čia šnapso bonkos stovėjo, o dabar, matai, knygos ir šventųjų paveikslai!"

S p a u s t u v ė.

Tarp įstojusių į Vargdienių Seselių Vienuoliją mergaičių atsirado mokančių spaustuvės darba. Jų gabumams sunaudoti prie knygyno pasisekė įsigyti maža spaustuvėlė.

Laikui bėgant ši spaustuvėlė buvo padidinta. Įsigyta naujų mašinų, raidžių ir kitų spaustuvei reikmenų. Pagaliaus, darbams padidėjus įsitaisyta motorius, kuriuo varoma spausdinamoji mašina.

Spaustuvė šiandien, nors nėra dar daug išsiplėtojusi, tačiau seselės turi užtenkamai darbo, užsidirba sau duonos ir atlieka naudingą katalikų visuomenei patarnavimą, spausdindamos nemaža gerų knygų ir laikraštėlių, ir tuo budu sulig savo Vienuolijos įstatais vykdo dar kitą gražų švietimo platinimo darbą.

Senelių prieglauda.

Vargdienių Seselių Vienuolija, platindama per knygyną ir spaustuvę žmonių tarpe apšvietą, neužmiršo, kad svarbiausias jos uždavinys yra tarnauti vargdieniams. Juk pats vienuolijos vardas tai skelbte skelbia.

Taigi, seselių skaičiui padaugėjus ir atsiradus galimybės ir jėgų imtis labdarybės darbo, vienuolija tuojaus ir pradėjo šį gražų gailėstingumo veikimą.

Mariampolėje dar prieš karą buvo įsteigta seneliams pavargėliams prieglauda, daugiausia parapijos lėšomis laikoma.

Per karą ir po karui prieglauda atsidurė sunkiose sąlygose. Žmonės vokiečių okupacijos įvarginti nebegalėjo jau taip gausiai jos šelpti; bet ypač truko tinkamų vedėjų, prižiūrėtojų, kurie atsidėję dirbtų pavargusių senelių globojimo ir slauginimo darbą.

Įsisteigus naujai vienuolijai ir jai kiek sutiprėjus, jai buvo pasiulyta paimti į savo globą senelių prieglaudą. Ir vargdienių seselės noriai prisiėmė šio sunkaus, bet nupelningo prieš Dievą, darbo.

Seselėms apėmus prieglaudos vedimą, jos padėtis umai pagerėjo. Pavyzdinga tvarka ir švara joje užviešpatavo. Vargdienių kuno ir dūšios reikalai gražiai patenkinami. Ypač ligoniai rupestingai prižiurimi ir slauginami. Įėjus

Mariampolės Senelių Prieglauda.
Vargd. Sesel. Vien. vedama.

į prieglaudą tuojaus jauti, kad ją tvarko ir veda pasišventusių žmonių rankos.

Vargdienių prieglaudoje dabar yra arti 40 asmenų. Norinčių prisiglausti yra daugiau, bet dėl vietos trukumo negalima daugiau priimti.

Prieglaudoje dirba trys seselės, kurioms pavesta visa prieglaudos ukis ir priežiūra.

(Daugiau bus).

IŠ MISIJONORIAUS PASAKOJIMŲ.

Slaptingas ženklas.

(Pabaiga)

Praėjo jau antra savaitė, o Mokuanas negrižta. Trečios savaitės pradžioje atsiuntė per žmogų žinią, kad esąs sveikas, kad baltieji su ilgomis barzdomis priėmė jį labai svetingai Romoje. (Taip vadinosi misijos stotis, kur gyveno anos šalies Apaštališkas Vikaras). Bet patarė jam eiti dar toliau į Mokto'ivecio ir ilgiaus pasilikti, nes ten daug kas galima sužinoti apie regėtų ženklą.

Slinko savaitė po savaitės, o Mokuano kaip nėra, taip nėra. Kiekvieną dieną lipdavo senis Kaliotas į kalnelį ir ilgai sėdėdamas žiūrėjo, bene pamatys grįžtančio savo brolio. Bet apart ožkų, ganyklų ir laukų arba krumų nieko daugiau nematydavo.

Kaliotas pradėjo tuomet nerimauti. Visokios mintys kilo jo galvoje. Gal "atsivertimo dvasia" jį baudžia už

tat, kad ne pats ėjo, bet siuntė savo brolių. O gal Mokuanas, sužinojęs įstabaus ženkle paslaptis jau pas jį daugiau negrįž?

Tos mintys vis daugiau ir daugiau slėgė jam širdį. Nekartą taip mąstydamas senelis pašokdavo iš guolio ir norėdavo atsikėlęs eiti, bet kojos kaip iš akmens, nei iš vietos nesijudino. Tuomet vėl atkrisdavo į guolį.

“Ne! Ne! tai negalima, kad mano mylimas brolis mane, senelį apleistų. Jis visuomet man buvo taip geras!”

“O tu “slaptingasis ženkle” — meldavosi Kaliotas, — “atsivertimo dvasia,” neimk iš manęs sveikatos dvasios. Kai grįž mano brolis, aš viską dėl tavęs padarysiu.”

Po kiekvienos tokios maldos ir pasiketinimo Kaliotas jausdavosi esąs pastiprintas ir paguostas, ir viltis greito brolio sugrįžimo padidėdavo.

Sykį kuomet taip užsimastęs gukėjo išgirdo greitus žinksnius einančio žmogaus pro šalį triobos. “Tai brolio žingsniai” — tarė sau. Ir kai pakėlė akis, štai Mokuanas su maža knygele ir su slaptingu ženkle rankoje, (t. y. su kryžium) įžengė per duris.

“Taip, tai tas, tai tas, — šaukdamas pasikėlė nuo guolio ir ištiesė rankas prie kryžiaus. Paėmė jį į rankas ir ilgai, ilgai pridėjęs prie lupų jį bučiavo ir veizėjo į jį.

Paskui prašė knygelės. “Taip, tai ta pati knygelė, kurią mačiau.”

Pravėrė knygelę ir pradėjo skaityti.

Nustebo Mokuanas. Kaip tai, moki skaityti!? Ir kas tave, broli, išmokė skaityti? Aš pas Baltuosius Tėvus po-

lą savaičių mokinausi, kaip garbinti vieną Dievą ir neišmoku taip skaityti, kaip tu, Kaliote.”

“Aš pats nežinau, visas kaimas gali paliudyti, kad niekas manęs nemokino skaityti. —

Tuo tarpu nuo Kalioto tarno Kafro kaimynai sužinojo, kad Mokuanas sugrįžo, kad pernešė tokią knygą, iš kurios tas senelis, Kaliotas gal skaityti, nors niekuomet nesimokino.

Sužinojo apie tai ir to apskričio valdininkas p. Robertson. Jis gerai žinojo, kad tame kaime nieks Kafro nemokino skaityti, o pats Kaliotas niekur kitur nevaikščiojo. Todėl tyčiomis atvyko jįsitikinti, ar Kafrai tiesą sako. Ištiesų pasirodė, kad Kaliotas taip gerai skaito, kaip baltieji, ir kad ta knyga yra tai Rymo Katalikų Katekizmas.

-:- ———— ::: ———— -:-

Kuomet dviem metams praslinkus atėjo į tą kaimą Makoaebų Tėvai kun. Laydevant ir kun. J. M., rado kaime jau apie 40 katumėnų, gerai apsipažinusių su šv. tikėjimu.

Juos išmokino broliai Mokuanas ir Kaliotas, o visur vedė prie Kristaus “slaptingas ženklas.”

Sulietuvino P. M.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Nekrikštytų kudikių likimas.

Klausimas. Kas atsitinka su dušiomis kudikių, kurie miršta nekrikštyti? *J. Meškiemis.*

Atsakymas. Ne viskas, kuomi žmogaus protas gali įdomauti, yra Dievo aiškiai apreikšta. Yra tiesų, kurios sudaro mūsų krikščioniškojo gyvenimo pamatus, pavyzdžiui: tiesa apie Švenčiausiąją Treybę, apie Kristaus Dievystę ir tt. Šitos tiesos yra aiškiai Dievo apreikštos ir mums Kristaus Bažnyčios aiškiai tikėti paduotos.

Bet yra dalykų, kurių žinojimas neturi taip didelės in-
tektmės į mūsų tikibinį gyvenimą. Ir toki dalykai nevisuo-
met yra mums Dievo aiškiai apreikšti.

Prie tokių dalykų reikia priskaityti ir klausimas apie nekrikštytų kudikių likimą. Į šitą klausimą Šv. Raštas neduoda mums visiškai aiškaus atsakymo.

Tuo budu apie nekrikštytų kudikių likimą galime tu-
rėti tik apitikrią nuomonę, kurią tikėjimo dalykų mokyto-
jai remia išvadamis iš aiškiai Dievo apreikštų tiesų.

Ir taip, aiški yra tikėjimo tiesa, kad išganymui pasiek-
ti t. y. amžinajai laimei danguje įgyti reikia butinai apsi-
krikštyti. Kristus pakartotinai tai yra pareiškęs. “*Jei kas neatgims iš vandens ir Šventosios Dvasios, tas negalės įeiti į Dievo Karalystę*” (Jon. 3, 5). Šitais žodžiais Kris-
tus pasako, kad dvasinis atgimimas per Krikštą (iš van-
dens ir Šventosios Dvasios) yra butina sąlyga dangaus lai-
mei gauti.

Iš čia daroma išvada, kad nekrikštyti kudikiai, negalės dalyvauti dangaus laimėje, negalės regėti Dievo.

Bet iš kitos pusės Kristus nepasakė, kad nekrikštyti kūdikiai eis į pragarą. Kiek sykių Kristus kalba apie pragarą, tiek sykių pažymi, kad pragaru bus baudžiami tie, kurie savo nedorais darbais tos bausmės užsipelniję (žiūrėk Mt. 25, 41-46; Lk. 16, 19-31; Mt. 5, 29).

Kūdikiai gi nėra juk dasileidę jokių asmeninių nuodėmių. Taigi ir skirti jiems pragaras tikra prasme būtų neteisinga ir prieštarautų Kristaus žodžiams.

Koks gi tad likimas laukia nekrikštytų kūdikių, jei jie nėra į dangų nė į pragarą neina?

Į šitą klausimą tikėjimo dalykų mokytojai, sekdami Šv. Tomo Akviniečio nuomone, tvirtina, kad nekrikštytiems kūdikiams Dievas teikia, vietoje antgamtinės laimės, kuri turima iš Dievo betarpio regėjimo, prigimtinės laimės, kiek žmogus savo prigimtomis jėgomis gali atsiekti. Kūdikiai reiškia, pažins Dievą ne regėjimu, bet paprastu prigimtiniu budu, koku žmogus savo įgimtomis jėgomis gali Dievą pažinti. Ir iš to pažinimo kūdikiai turės didelės Dievo meilės, kuri patenkins jų širdies troškimus.

Taigi nekrikštyti kūdikiai nors neturės antgamtinės laimės — Dievo regėjimo, tačiau prigimtinės laimės pasiekę jie bus sulig savo budu ir išgalia patenkinti savo likimu.

Tokia yra nuomonė daugumos tikėjimo dalykų aiškintojų. Bažnyčia šituo klausimu nėra tarusi savo galutinės nuomonės.

Iš viso to, ką mes žinome apie nekrikštytų kūdikių likimą, reikia padaryti viena praktiška išvada.

Kadangi Kristaus žodžiai aiškiai pasakė, jog niekas negalės įeiti į dangaus antgamtinę laimę, jei nebus ap-

krikštytas — švenčiausia yra tėvų priedermė rūpintis, idant gimusieji jų kūdikiai būtų kuogreičiausiai apkrikštyti.

Į Chicagą jau atvyko iš Lietuvos p. P. Žadeikis, Lietuvos valdžios skiriamas konsulu Illinois ir apilinkinėms valstybėms.

“LAIVO” SKAITYTOJŲ BALSAI.

Mums yra labai malonu pranešti gerbiamiems “Laivo” skaitytojams, kad mūsų mažas laikraštėlis randa ir čia Amerikoje ir Lietuvoje vis daugiau prietelių, kurie juomi gėrisi ir džiaugiasi.

Štai ką rašo vienas mūsų Amerikos skaitytojų:

“Mano prenumerata pasibaigė. Siunčiu pinigų ir prašau atnaujinti. Turiu vilties, kad su “Laivu” nesiskirsiu, kol jis mane nenuves į amžinos laimės prielauką...”

J. Orentas.

Kitas skaitytojas iš Lietuvos štai ką praneša.

“Lietuvoje mūsų žmonėms labai patinka “Laivas,” kuriems tik duodu pasiskaityti, negali atsidžiaugti tokiais gražiais pasiskaitymais.”

Jusų K. V.

